

فحاشی با اندکی موزیک!

رضا باقری شرف

چهار

۳۰

ش ۱۳۱

اشاره:

شما را نمی‌دانیم، اما به عقیده بسیاری از روان‌شناسان، سلیقه آقایان و خانم‌ها در انتخاب موسیقی تومنی ده‌ساهی توفیر دارد. البته نیازی به این چشم‌پسته غیب‌گویی‌ها نیست... سلاقی و روحیات جنس مذکر و مؤنث تفاوت‌های آشکار بسیاری دارد که انتخاب موسیقی در این اختلاف سلاقی، گم می‌شود! دوست روان‌شناسی دارم که معتقد است تیپ آهنگ‌های مورد پسند آقایان جوان به کلی وارد فضاها ی مسمومی شده که گاهی آدمیزاد مطمئن می‌شود این آهنگ‌ها، باکلی طرح و برنامه‌ریزی قبلی برای آقایان طراحی و ساخته می‌شوند.

* بیش‌تر چی گوش می‌کنی؟!

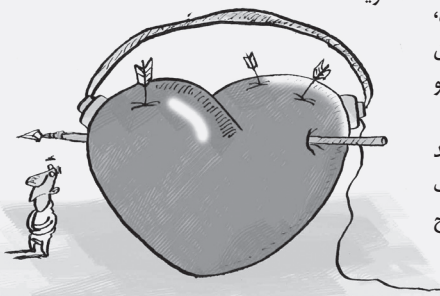
نتایج تحقیقات پژوهشگران ثابت می‌کند سلیقه پسران جوان، بیش‌تر به سمت موسیقی‌هایی می‌رود که به سه دسته تقسیم می‌شوند که وجه مشترک تمام‌شان «القای ناامیدی» است. در سمت مقابل هم کشش خانم‌های جوان به سمت موسیقی‌هایی‌ست که بیش از اندازه شاد هستند!

* دسته دوم؛ عشق‌های بی‌وفا

این دسته از آثار موسیقایی، آقایان را بره‌هایی تو دل برو نشان می‌دهد که مظلومانه در عشقی خیابانی (!) سر کار گذاشته شده‌اند و به قول معروف، کیسی که در یک نگاه (آن هم وسط خیابان) شازده قصه را اسیر خود کرده بود، توو زرد از آب درمی‌آید و با شخص دیگری تیرپ عشقی می‌ریزد! در این آثار که نه شعر درست و درمانی دارند و نه آهنگی که بشود اسمش را آهنگ گذاشت، متوجه یک نکته خواهید شد! بگذارید این طور توضیح بدهیم... سازگاری با محیط!

یعنی پشت سیاست این آثار، گذشته از همان بحث «القای ناامیدی» و «بدبینی به همه چیز و همه کس»، یک نکته دیگر هم نهفته، که آرام آرام مخاطبش را می‌پزد؛ «نسبت به بی‌وفایی در روابط عشقی (!) سازگار شوید!»

* دسته سوم؛ دوستی با جنس مخالف به انضمام الفاظ رکیک!

درست است که این دسته از آهنگ‌ها هم طرفدارهایی بین خانم‌های جوان دست و پا کرده‌اند، اما هنوز هم طرفداران مذکر این دست آهنگ‌ها بیش‌تر از طرفداران مؤنثش می‌باشد.

هر سه دسته آهنگ‌هایی که در این متن بررسی شدند، صرفاً مورد علاقه پسران نیستند، اما در بین پسران طرفداران بیش‌تری دارند.

برگردیم به بحث خودمان... دسته سوم آهنگ‌هایی که متأسفانه بین پسران طرفدار دارند (البته بیش‌تر بین پسرهای نوجوان) باز هم از جنس «رپ» هستند.

اما با دسته اول تفاوت‌های اساسی دارند. دسته اول مضامینی سیاسی دارند و دسته سوم مضامینی غیراخلاقی که زشت‌ترین کلمات ممکن را در متن ترانه‌هایشان مورد استفاده قرار می‌دهند، در حالی که فحاشی به هیچ عنوان در ذات شعر جای ندارد...

این همه صغری کبری چیدیم که بگوئیم، محققان عقیده دارند بعیدترین برنامه‌های ضداخلاقی را که عقل انسان حاضر به پذیرش آن‌ها نیست، به کمک علم موسیقی می‌توان آرام‌آرام به خورد عقل داد. طوری که کم‌کم عقل انسان در مقابل همان چیزی که به هیچ عنوان آن را نمی‌پذیرفت، تسلیم می‌شود. یا به عبارت بهتر، عقل با همه بند و بیل و نگهبانی‌اش از حیاء و خجالت و رو و آبرو و ... مرخص می‌شود!

تقصیر توئه
الله من بکاروبی عارم
تقصیر توئه
الله من بی کفایتم

* دسته اول؛ اعتراض به زمین و زمان

این دسته از آهنگ‌ها، جزء همان سبک «رپ» هستند که در شماره گذشته مجله، مطالبی را در موردش مطالعه کردید.

بعضی از آثار رپ، صرفاً به سیاست «توپ را بنداز توی زمین حریف» تکیه می‌زنند و مسائلی مثل بیکاری، فقر، افسردگی و... را به طور کامل به گردن دولتمردان می‌اندازند و حتی سهم کوچکی را هم برای اشتباهات و قصور خود شخص قائل نیستند.

یک‌جورهایی در این آثار مخاطب بهانه دستش می‌آید که هر کاری خواست انجام بدهد، دست آخر هم یک تریلی گلایه و شکایت داشته باشد و به اصطلاح خودمان؛ دو قورت و نیمش هم باقی باشد!